

CRÒNICA DE UN ADÉU

Per Miquel Mas i Puig

Pausadament, sense presses, entro en el recinte del Camp Nou. He vingut amb temps, necessitava que aquest dia fos llarg per tenir temps d'assaborir per darrera vegada aquest entorn familiar per a mi, després de cinquanta anys de moltes vivències.

Passo el torniquet de la porta 64, sota la mirada de l'empleat del club, i enfilo la boca 131, baixant fins a la fila 14, seient 1. La situació del meu seient es immillorable, pràcticament al mig del camp i al costat de l'escala. El sol, que em bé de cara, trigarà a amagar-se darrera la coberta de tribuna, el que provoca que la primera ullada que faig sigui fent visera amb la mà.

“Es l'hora dels adéus, germans, ens em de dir adéu-siau”. Aquesta estrofa de la cançó fa que recordi alguns dels personatges que he conegut aquest anys i que formaven part del meu entorn, alguns ja desapareguts, com els dos avis d'Andorra que, sortint al matí de partit del seu país, dinaven i sopaven a Barcelona per retornar al Principat al matí següent. El soci emprenyat, igualment que el Barrufet del conte, que marxava abans d'acabar el partit, renegant contra jugadors, entrenador i directiva si estàvem perdent. L'Albert, el company de Bigues, amb qui durant trenta anys em compartit abraçades celebrant gols, i que malauradament ja no està entre nosaltres.

Van arribant els veïns habituals dels seients del voltant (“Germans, dem-nos les mans senyal d'amor senyal de pau”) i ens preguntem per els familiars i per quants gols guanyarem.

El seient nº 1 de la fila 14 quedarà per sempre més gravat en mi, ja que ha estat testimoni de moments entranyables, a part d'esportius i familiars. La primera vegada de portar els fills al camp, igualment con s'hi fos una presentació al temple i veure les carones de sorpresa que posaven quan veien tanta gent cantant i la gespa verda immaculada. L'intent de reconèixer els jugadors que veien per la tele, els crits esverats de “papa, en Schuster, en Maradona, en Laudrup!”, i cantar el gol d'en Romário fent un cop al veí del seient de davant. I, més recentment el dia que vaig portar el meu net, equipat amb una samarreta del Barça que jo li havia comprat i que va passar-se tot el partit a la falda, estrenyent el meu braç amb la seva mà, intentant no perdre de vista en Messi, i fent comentaris de noi gran, tot i els seus sis anys.

Dies de felicitat esportiva i emocional, que guardo molt a dins, i dels quals el seient nº 1 de la fila 14 de la boca 131 ha estat testimoni. I, mentre acarono el seient per darrera vegada, canto interiorment: “No es un adéu per sempre es tant sols per un instant”. Canto desitjant el retrobament amb els companys, i tot pensant com serà la meva butaca una vegada acabades les obres del remodelat camp, del meu seient nº 1 de la fila 14 de la boca 131.